

[Svend Nielsen.]

lavere Løn for de lavest lønnede og store Tillæg for de højest lønnede? Ja man behøver ikke at være nogen stor Spaamand for at have en Anelse om det. Jeg nærer ikke den mindste Tvivl om, at Socialdemokratiet vilde have rejst en ligefrem landsrystende Agitation imod et saadant Lønfor­slag, og den Agitation vilde være gaaet igennem den socialdemokratiske Presse lige fra Skagen til Gedser og fra Blaa­vands­huk til Bornholm. Vi vilde have faaet hele den gamle Remse om Øksehug mod Menneske­lykke og Katastrofer for Tusinder af Hjem serveret paa ny. Og naar man sammenligner Indholdet af det Lovforslag, vi her behandler, med de prangende Overskrifter i de social­demokratiske Blade om Broderskab og Lighed, ja, saa vilde ogsaa den allerskarpeste Fordømmelse af dette Lønfor­slag være fuldt ud paa sin Plads, thi Bestemmelserne i Lovfor­slaget er et overmaade velrettet Spark til Broderskabsfølelsen, og en ligefrem udsøgt og ætsende Forhaanelse af Ligheden, det kan vi alle se.

Jeg vil stemme imod Lovfor­slaget, fordi det er en oplagt uretfærdig Handling at give over 1 000 Kr.'s Tillæg til de Tje­nestemænd, der i Forvejen har 11 000—12 000 i Løn og Alderdommen sikret ved 8 000—9 000 Kr. i Pension, især da naar man saa samtidig forringer Vilkaarene for de lavest lønnede Tjenestemænd. Jeg stemmer endvidere imod Lovfor­slaget, fordi det er en lige saa klar og lige saa oplagt Uret­færdighed at gaa til Lønforhøjelse for en stor Gruppe af fast lønnede pensionsberet­tigede Medborgere, samtidig med at Leve­vilkaarene for en anden stor Gruppe i Sam­fundet, i særlig Grad da de Folk, som har Landbruget som Erhverv, er forringet i en saadan Grad, at mange af dem ganske givet ikke kan holde deres Hjem fri for økono­misk Undergang. I en saadan Tid bør man efter min Opfattelse ikke gaa til Løn­forhøjelse for Statens Tjenestemænd, til Folk, som har deres paa det tørre, med en sikker og fast Løn, og deres Alderdom sikret ved Pension. Det er efter mit Skøn ikke blot urigtigt at gøre det, men det er rent ud sagt en hensynsløs og uforsvarlig Handlemaade fra Regeringens og Rigs­dagens Side overfor Erhvervs­livet, og især da overfor Landbruget, som er særlig van­skeligt stillet i disse Tider.

Nissen: Jeg skal, som man altid gør det i dette høje Ting, fatte mig i Kort­hed, men jeg vil gerne gøre nogle Bemærk-

ninger angaaende Lønningsloven, forinden vi gaar til Afstemning om den.

Trods alle mulige Forsøg, der er gjort af ærede Talere paa at retfærdiggøre dette Lovforslag, er jeg ikke blevet overbevist om dets Betimelighed, og mange ud over Landet, som endnu sætter selvstændigt Om­dømme og Overbevisning over Partidisci­plin, vil fordømme dette Lovforslags Ikraft­træden. Det er en af Parlamentarismens Gerninger, som den kan forme sig ved, at man beskæftiger sig mere med Personen end med Sagen. Dette Lovforslag retfærdig­gøres ikke ved flotte Ord om Musejagt og Smaatskaarenhed, det er og bliver et Paradoks til Tidens Krav. Jeg vil anbefale ærede Medlemmer ud fra Synspunkter, som er i Kontakt med Tidens Krav, at stemme imod dette Lovforslag.

Finansministeren (Bramsnæs): De ærede Medlemmer Hr. N. P. Nielsen og Hr. A. M. Hansen, der talte henholdsvis paa So­cialdemokratiets og det radikale Venstres Vegne, har henstillet til mig, at de Bestem­melser, der findes i Lønningslovens § 44, bliver haandhævet noget skarpere i Frem­tiden, end Tilfældet har været tidligere, idet de mener, at de bedre Forhold, der nu ind­føres for Tjenestemændene, maa føre dette med sig. Jeg tror, det er en rigtig Betragt­ning, og jeg skal gerne modtage Henstillin­gen.

De ærede Medlemmer Hr. Hans Jacob Sørensen og Hr. Vesterager har tilsynela­dende været meget fortørnede over, at der under Udvalgsforhandlingerne er gjort Syns­punkter gældende, som ikke falder sammen med deres med Hensyn til Fordelingen af det Beløb, der skulde gives til Tjenestemæn­dene, og jeg maa gaa ud fra, efter de ret om­hyggeligt valgte Udtryk, som det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen brugte — han talte jo om kluntede Forsøg og Parla­mentarismens Sømmelighed o. s. v. —, at For­argelsen i Virkeligheden er trængt dybt ned i hans Sind. Jeg ser ikke, der er nogen reel Grund til en saadan Forargelse fra de ærede Medlemmers Side; de ærede Medlemmer kendte jo, allerede inden Lovfor­slaget gik i Udvalg, de Synspunkter, som senere er blevet gjort gældende ved Bebudelse af Ændrings­forslag. Jeg kan sige, at jeg for mit Ved­kommende har sympatiseret med de Linier, der her var fremme, hvad formentlig heller ikke vil forundre det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen, idet jeg allerede ved Lov­forslagets første Behandling erklærede, at jeg vilde have foretrukket en anden Fordeling af